

**CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU COMBATerea DISCRIMINĂRII
AUTORITATE DE STAT AUTONOMĂ**

București, Piața Valter Mărăcineanu nr. 1-3, et. 2, tel/fax. +40-21-3126578, e-mail: suport@cnod.org.ro

**HOTĂRĂREA NR. 88
din data de 26.03.2012**

Dosar nr. 32/2012
Petiția nr. 450/30.01.2011
Petent: S C
Reclamat: -

Obiect: nerecunoașterea unor drepturi salariale în mod unitar, de către instanțele de judecată.

I. Numele, domiciliul sau reședința părților

I.1. Numele, domiciliul, reședința sau sediul petenților.

I.1.1 S C, reprezentant al sindicatului **Impact-Botoșani**, loc. Botoșani, str. Maxim Gorki, nr. 4, Județul Botoșani

I.1.2 Numele, domiciliul, reședința sau sediul reclamatului

I.1.3, -

II. Obiectul sesizării și descrierea presupusei fapte de discriminare

2.1 Petenta declară că salariații, personalul contractual cât și angajații funcționari publici au beneficiat doar în parte de unele drepturi salariale, reprezentate prin sporuri, prime, acestea fiind recunoscute în parte doar de anumite instanțe judecătorești.

III. Procedura de citare

3.1 Prin adresa înregistrată cu nr.450.29.02.2012, a fost citată doamna S C în calitate de petent și de reprezentant legal al sindicatului "Impact", pentru data de 20.03.2012, cu ridicarea din oficiu a excepției de neкомпетенță materială. Instanțele de judecată fiind suverane în înfăptuirea justiției. Procedură legal îndeplinită.

decembrie 2007, Cererea nr. 30658/05). Însă astfel cum a reținut în jurisprudența sa, Colegiul Director a luat act că în sesizarea unor chestiuni de drept care au primit o soluționare diferită din partea unor instanțe judecătorești, în scopul de a „asigura interpretarea și aplicarea unitară a legii pe întreg teritoriul României”, legiuitorul român a instituit procedura recursului în interesul legii. Astfel, potrivit art. 329 **Cod procedură civilă**, recursul în interesul legii are ca obiect, în exclusivitate, chestiuni de drept care au primit o soluționare diferită din partea instanțelor judecătorești. Potrivit alin. 3 al art. 329 **Cod procedură civilă** „dezlegarea dată problemelor de drept judecate este obligatorie pentru instanțe”. Competența de a se pronunța asupra recursului în interesul legii revine Înaltei Curți de Casație și Justiție, în Secțiuni Unite, cu participarea și concluziile reprezentantului Ministerului Public. Astfel, în raport cu petiția, așa cum este formulată, Colegiul Director reține că în cauză sunt aplicabile principiile organizării și desfășurării justiției în țara noastră, transpuse în **Constituția României** și care statuează în art. 126 alin. 1 că „În România justiția se realizează prin Înalta Curte de Casație și Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege”, fiind exclusă posibilitatea desfășurării activității de jurisdicție de către alte structuri sau de către persoane ori instituții private.

5.3 Coroborând acest aspect fundamental incident petiției deduse soluționării, Colegiul Director, este de opinie că, în speță, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării, ca autoritate de stat, autonomă, nu poate analiza statuările instanțelor judecătorești, nu se poate pronunța sine qua non asupra aspectelor corelative actului de justiție, în special cu privire la modalitatea de interpretare și aplicare a legii, atribut exclusiv al instanțelor de judecată. CNCD nu poate adresa instrucțiuni instanțelor, în speță membrilor acestora în ceea ce privește exercițiul funcțiilor lor și nici să interzică executarea hotărârilor judecătorești pronunțate.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 20 alin. (2) din **O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare**, republicată, cu unanimitatea de voturi ale membrilor prezenți la ședință

COLEGIUL DIRECTOR HOTĂRĂȘTE:

1. Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării nu are competența materială de a se pronunța asupra efectului creat prin soluționarea diferită de către instanțe diferite a acțiunilor civile având același obiect

2. Clasarea dosarului.

3. Se va răspunde părților în sensul celor hotărâte.

4. O copie a hotărârii se va transmite părților.

a) S. C. , reprezentant al sindicatului Impact-Botoșani, loc. Botoșani, str. Maxim Gorki, nr. 4, Județul Botoșani

VI. Modalitatea de plată a amenzii

Nu este cazul

Colegiul director reține, astfel cum este formulată petiția, că petenta a promovat acțiuni civile în instanță, primind diferite termene de judecată, cu scopul revendicării unor drepturi salariale pierdute. Petenta reclamă, soluțiile instanțelor acordate într-un mod neunitar în situații în care, anumiți colegi de serviciu își desfășoară activitatea pe aceleași funcții, același loc de muncă, aceleași condiții vătămătoare și practic, beneficiază de sporuri în procente diferite, ori să li se resping sporurile ca fiind nelegale.

Colegiul Director este de opinie că în fapt, aspectele invocate de petentă corelativ circumstanței concretizate generic în restricție, excludere, deosebire, preferință se circumstanțiază ipso facto prin actul de justiție, respectiv prin pronunțarea unor sentințe ale instanțelor judecătorești. Astfel, ipoteza generică de tratament diferit la naștere prin efectul pronunțării hotărârilor judecătorești ipotetic neunitare și se materializează prin pronunțarea unor hotărâri judecătorești de admitere a acțiunilor comparativ cu pronunțarea unor hotărâri judecătorești de respingere a acțiunilor, indicate de petent, în condiții de analogie sau comparabilitate.

Or față de aceste aspecte, Colegiul director ia act de **Decizia nr.322/2001** publicată în **Monitorul Oficial nr. 66/2002**, prin care Curtea Constituțională reține: „În deplină concordanță cu Declarația Universală a Drepturilor Omului, art. 6 pct. 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (ratificată prin Legea nr.30 din 18 mai 1994) și alte tratate internaționale la care România este parte, Constituția României consacră în cap. VI, intitulat «Autoritatea judecătorească», principiile organizării și îndeplinirii justiției în țara noastră. În conformitate cu aceste principii, în România justiția se îndeplinește prin Curtea Supremă de Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege [art.125 alin.(1)], compuse din judecători independenți care se supun numai legii [art.123 alin.(2)]. [...] În scopul garantării independenței [...] prin Constituție a fost instituit, ca o a treia componentă a autorității judecătorești, Consiliul Superior al Magistraturii, compus în exclusivitate din magistrați aleși de Parlament, care are ca principală funcție asigurarea inamovibilității, a independenței și a imparțialității judecătorilor [...] prin puterea de decizie în ceea ce privește promovarea în funcție și transferarea judecătorilor, precum și prin rolul de consiliu de disciplină al judecătorilor. [...] Pe baza textelor constituționale menționate, Curtea reține că justiția este în exclusivitate o funcție a statului, care, potrivit art.125 alin.(1) din Constituție, se realizează prin Curtea Supremă de Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege, fiind exclusă posibilitatea desfășurării activității de jurisdicție de către alte structuri sau de către persoane ori instituții private. Curtea reține, de asemenea, că activitatea de judecată se îndeplinește, în numele legii, exclusiv de către membrii acestor instanțe, adică de judecători, întrucât doar cu privire la aceștia se proclamă prin art.123 alin.(2) din Constituție că sunt independenți și se supun numai legii. În consecință, este exclusă posibilitatea de a se atribui puterea de judecată, împunerea de a supune dreptul și altor persoane decât judecătorilor.”

Colegiul director ia act de art. 125 alin. 1, alin. 2 și alin. 3 din **Constituția României** care statuează îndeplinirea justiției potrivit legii, dispunând că justiția

VII. Calea de atac și termenul în care se poate exercita

Prezenta hotărâre poate fi atacată la instanța de contencios administrativ, în termen de 15 zile de la data primirii, potrivit **O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare, republicată și Legii nr. 554/2004 a contenciosului administrativ.**

Membrii Colegiului Director prezenți la ședință:

Asztalos Csaba Ferenc – Membru

Hallelsvan – Membru

Jura Cristian – Membru

Stanciu Claudia Sorina – Membru

Vasile Alexandru Vasile – Membru

Întocmit:

Notă: prezenta Hotărâre emisă potrivit prevederilor legii și care nu este atacată în termenul legal, potrivit **OG 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare și Legii 554/2004 a contenciosului administrativ**, constituie de drept titlu executoriu.

este unică și imparțială, egală pentru toți, iar judecătorii sunt independenți și se supun numai legii. Aceasta face ca în activitatea de judecată, judecătorii să nu poată fi supuși nici unei directive din partea puterii legislative sau executive.

Curtea Europeană a Drepturilor Omului a subliniat că puterile publice nu pot adresa instrucțiuni instanțelor de judecată, în speță membrilor acestora în ceea ce privește exercițiul funcțiilor lor și nici să interzică executarea hotărârilor judecătorești pronunțate. (VAN DE HURKC împotriva OLANDEI, 19 aprilie 1994, § 45, coroborat cu Benthem împotriva OLANDEI, 23 octombrie 1985, § 40; H. împotriva BELGIEI, 30 noiembrie 1987, § 50; BELILOS împotriva ELVEȚIEI, 29 aprilie 1988, § 64).

Pe de altă parte, reținem că textul constituțional din art. 129 statuează că „*Împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii*”. Astfel, controlul legalității hotărârilor judecătorești este asigurat în cadrul sistemului căilor de atac.

De altfel, față de aspectul de fapt subsecvent al petiției privind modalitatea în care instanțele de judecată au interpretat și aplicat dispozițiile legale în materia suplimentului postului și suplimentului corespunzător treptei de salarizare relative la situația petentului, Colegiul director este de opinie că, astfel cum a statuat și Curtea Constituțională, interpretarea legii este atributul suveran al instanței de judecată în opera de înfăptuire a justiției, iar controlul acestei interpretări se realizează prin exercitarea căilor de atac. (**Decizia Curții Constituționale nr. 51 din 5 octombrie 1993, Decizia nr. 120 din 16 noiembrie 1994, Decizia nr. 39 din 10 aprilie 1996, Decizia nr. 300 din 1 iulie 1997, Decizia nr. 151 din 27 octombrie 1998, Decizia nr. 160 din 10 noiembrie 1998, Decizia nr. 14 din 9 februarie 1999, Decizia nr. 64 din 11 aprilie 2000, Decizia nr. 74 din 25 aprilie 2000, Decizia nr. 93 din 11 mai 2000, Decizia nr. 24 din 29 ianuarie 2002, Decizia nr. 282 din 29 iunie 2004.**)

Raportându-ne în acest sens, la modul în care sunt întrunite cumulativ elementele constitutive ale discriminării astfel cum este reglementată în art. 2 alin. 1 din O.G. nr. 137/2000, republicată, Colegiul Director nu poate reține aspecte corelative actului de justiție per se, cu privire la modalitatea de interpretare și aplicare a legii, atribut exclusiv al instanțelor de judecată.

Astfel cum s-a pronunțat în jurisprudența sa, Colegiul Director este de opinie că prin efectul interpretării neunitare a legii, se poate naște circumstanța ipotetică a unui tratament generic de excludere, restricție, preferință sau deosebire. Acesta circumstanță se poate materializa ipso facto într-un tratament diferențiat prin efectul hotărârilor judecătorești contradictorii, având în vedere acordarea unor drepturi corelativ neacordării unor drepturi, în ceea ce privește persoane aflate în situații analoge. (**Hotărârea nr. 185 din 16.07.2007, Hotărârea nr. 86 din 13.02.2008 și altele.**)

Colegiul Director a reținut că într-o cauză Curtea Europeană a Drepturilor Omului a constatat că prin hotărârile judecătorești contradictorii, inclusiv ale curții supreme, efectul recunoașterii beneficiului drepturilor prevăzute de lege comparativ cu persoane aflate în situații similare cărora nu li s-a recunoscut același beneficiu al drepturilor, a rezultat în încălcarea art. 14 în conjuncție cu art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție. (BEIAN împotriva ROMÂNIEI, **Hotărârea din 6**

IV. Susținerile părților

Susținerile petentului

4.1 Petenta susține că, din diverse motive dispozițiile de reîncadrare și salarizare a angajaților pe care îi reprezintă, au primit diverse soluții de la instanțele de judecată în ce privește anumite sporuri de stabilitate, condiții deosebite de muncă de confidențialitate, pentru muncă nenormată, pentru dispozitiv etc.

Susținerile părții reclamate

4.2 -

V. Motivele de fapt și de drept

5.1 Colegiul director reține că, petiția așa cum a fost formulată relevă o situație în care, petentul se plânge pentru soluțiile date în mod diferit la instanțe de judecată diferite.

Analizând faptele reținute în petiție, Colegiul director se raportează potrivit prevederile art. 28 din(Procedura internă de soluționare a petițiilor și sesizărilor) „Membrii Colegiului director, din oficiu, pot ridica excepția de neкомпetență materială când în mod vădit constată că petiția formulată nu este de competența Consiliului, potrivit prevederilor O.G nr. 137/2000„. Curtea Europeană a Drepturilor Omului, care, legat de articolul 14 privind interzicerea discriminării, a apreciat că diferența de tratament devine discriminare, în sensul articolului 14 din **Convenție**, atunci când se induc distincții între situații analoage și comparabile fără ca acestea să se bazeze pe o justificare rezonabilă și obiectivă. Instanța europeană a decis în mod constant că pentru ca o asemenea încălcare să se producă „*trebuie stabilit că persoane plasate în situații analoage sau comparabile, în materie, beneficiază de un tratament preferențial și că această distincție nu-si găsește nici o justificare obiectivă sau rezonabilă*” (FREDIN împotriva SUEDEI, 18 februarie 1991, § 60; HOFFMAN împotriva AUSTRIEI, 23 iunie 1993, § 31, SPADEA și SCALAMBRINO împotriva ITALIEI, 28 septembrie 1995, STUBBINGS și alții împotriva REGATULUI UNIT, 22 octombrie 1996, § 75).

5.2 Reținând în coroborare cu aceste aspecte definiția discriminării, astfel cum este reglementată prin articolul 2 alin.1 din **O.G. nr. 137/2000**, republicată, Colegiul director se raportează la modul în care sunt întrunite cumulativ elementele constitutive ale articolului 2. Pentru a ne situa în domeniul de aplicare al art. 2, alin.1 deosebirea, excluderea, restricția sau preferința trebuie să aibă la baza un criteriu. Subsecvent, tratamentul diferențiat trebuie să urmărească sau să aibă ca efect restrângerea ori înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale ori a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice.